

[Pürschel.]

er naturligt at reservere Adgang til at drive fast Næringsvirksomhed deroppe for danske, og som Følge deraf ogsaa for islandske Statsborgere.

Med Hensyn til Omkostningernes Postering vil jeg gerne sige, at jeg vilde finde det meget rimeligere, om disse Omkostninger ved Havnen kom til at hvile paa det Ministerium, der i øvrigt har med Havnene at gøre, nemlig Ministeriet for offentlige Arbejder. Jeg ser ikke rigtig, hvad de har at gøre paa Udenrigsministeriets Budget, for det er dog ikke for Udenrigsministeriets private Fornøjelse, at man har ønsket Havnen aabnet; for var det Tilfældet, kunde man naturligvis sige, det var rimeligt, at dette Ministerium betalte. At det ikke bør belaste det grønlandske Budget, derom tror jeg der vil være Enighed fra alle Sider, og det antager jeg er det væsentligste for Styrelsen.

Jeg vilde gerne gøre mig til Talsmand for, at man søgte at gøre det lettere for det private Initiativ at tage fat deroppe, hvis der var nogen Mulighed derfor, men det maa naturligvis rumme nogen Vanskeligheder, naar det kun er for en 5-aarig Periode, Forsøget gøres, og det finder jeg rigtigt. Men dette, at Ordningen kun har en rent midlertidig Karakter, synes mig at kunne medføre visse Konsekvenser paa et andet Omraade. Jeg tænker her paa, at man har planlagt at bygge et Sygehus deroppe. Jeg vilde finde det rimeligt, at man i Stedet for et Sygehus valgte at lave et Hospitalsskib. Det er maaske noget dyrere i Starten, men det har den store Fordel, at man eventuelt kunde bruge det andetsteds; man vilde ogsaa kunne bruge det uden for den Periode, i hvilken Havnen er aaben, og vilde kunne føre det hen til Steder, hvor man havde særlig Brug for et Sygehus under en eller anden opstaaende Epidemii eller noget af den Slags. Det vilde ogsaa frembyde store Fordele derved, at naar Tidspunktet for Havnens Lukning kommer og der maaske er mange syge, og maaske smitsomme syge, vilde det være overordentlig meget lettere at besørg, om jeg saa maa sige, Evakueringen ganske simpelt ved at flytte Hospitalstet i Stedet for at skulle føre Patienter med smitsomme Sygdomme over paa et af Kystfartøjerne deroppe og derefter bringe dem i Land under meget vanskelige Afspæringsforhold og for saa at maatte desinficere et saadant Kystfartøj bagefter. Jeg henstiller, at man tager denne Tanke op til Overvejelse.

De Ønsker, der er fremsat fra Færin-

gernes Side, forstaar jeg meget godt. Det er meget naturligt, at det ærede Medlem, der repræsenterer Færøerne henede, søger at skabe de bedst mulige Vilkaar for den Befolkning, hvis særlige Repræsentant han er. Det Spørgsmaal har været diskuteret her saa tit, og jeg tror, det ærede Medlem vil erkende, at jeg ikke mangler Interesse for Færøernes Befolkning og gerne saa den hjulpet, men der er den Vanskelighed ved at tillade Fjordfiskeriet, at den grønlandske Befolkning endnu er saa langt underlegen i Henseende til Udrustning o. s. v., at den meget let vil blive fortrængt fra de Fiskepladser, som for den er uundværlige, og dette Hensyn maa, forekommer det mig, i hvert Fald for Tiden være det afgørende. Ganske det samme gælder jo med Hensyn til Ønsket om Baadfiskeri fra Tovkussak, der saa vidt mig bekendt ikke har en saa isoleret Beliggenhed som Færingehavnen, men ligger tæt ved en Boplads, der skulde passeres af disse Baade, som skulde ligge og fiske der; det vilde gøre Afspærringen praktisk talt umulig, og saa længe man holder paa Afspærringens Princip, kan der derfor, saa vidt jeg kan bedømme Forholdene, ikke gives Tilladelse til dette Fiskeri.

Det forbavsede mig unægtelig noget, at det ærede Medlem var Modstander af, at man nu fik en 5-aarig Lov. Jeg havde tænkt mig, at dette vilde vække Tilfredshed paa Færøerne, fordi man dog med Sikkerhed kunde regne med, at nu havde man i hvert Fald for en 5-aarig Periode sikret Adgangen deroppe under de sædvanlige Vilkaar. Jeg ser Bestemmelsen som en Indrømmelse, og det tror jeg ogsaa har været Tanken med den. Dermed er Færingerne jo ingenlunde afskaaret fra at frembære deres Ønsker; de har jo en fortrinlig Repræsentant, som kan tage Ordet ved Finanslovens første Behandling og der fremføre alle de Ønsker, han maatte have paa Hjerte, paa Befolkningens Vegne; det vil være den naturlige Ordning ogsaa i Fremtiden.

Det, der sker her, er, som jeg allerede har berørt det, at man giver efter for et Pres udefra, og det falder for saa vidt nøje sammen med, hvad jeg paa mit Partis Vegne tillod mig at berøre ved Finanslovens første Behandling. Jeg tror, at dette er et Tidens Tegn, jeg tror, at det vil blive vanskeliggere, efter at dette Skridt er taget, at opretholde Afspærringen, og jeg tror derfor, at det vilde være en klog Politik fra Styrelsens Side, og fra Danmarks Side, paa hvis Vegne Styrelsen jo handler, om man søgte med alle de Midler, der staa til Raadighed —